

Sygn. akt I UK 161/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania W. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
z udziałem zainteresowanej M. S.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 28 listopada 2014 r. oddalił apelację W. Ł. wniesioną co do części wyroku Sądu Okręgowego w K. z 16 września 2013 r., to jest w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy oddalił jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 10 lutego 2011 r. stwierdzającej, że jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu w okresie od 15 września 2004 r. do 30 czerwca 2005 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] ubezpieczony zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c.; art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona w związku z rażącym naruszeniem przez Sąd Apelacyjny w [...] przepisów postępowania wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Według skarżącego Sąd Apelacyjny nie wypełnił obowiązków: rozpoznania sprawy na nowo, wzięcia pod uwagę całego materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd pierwszej instancji, wyeliminowania wszelkich nieprawidłowości związanych z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, dokonania ustaleń faktycznych oraz powołania i omówienia przyjętej podstawy prawnej. O nie wypełnieniu tych obowiązków świadczyć ma uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które, zdaniem skarżącego, nie spełnia wymagań konstrukcyjnych uzasadnienia wyroku sądu apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1); istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opart wyłącznie na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, którą związał z naruszeniem przepisów postępowania wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, to jest art. 382 k.p.c., 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.

W tym miejscu celowym wydaje się przypomnienie, że w sytuacji oparcia wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej), znaczenie ma nie zwykła zasadność zarzutu, lecz aż oczywista zasadność skargi. Oznacza to, że skarżący powinien samodzielnie i odrębnie od podstawy skargi kasacyjnej wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy (por. postanowienie SN z 25 sierpnia 2015 r., II PK 361/14, LEX nr 1938284).

Odnośnie zarzut naruszenia art. 382 k.p.c., to w zasadzie nie może stanowić samodzielnego uzasadnienia podstawy kasacyjnej naruszenia prawa procesowego, gdyż jest on ogólną dyrektywą kompetencyjną, wyrażającą istotę postępowania apelacyjnego i dlatego konieczne jest wytknięcie także tych przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, które Sąd drugiej instancji naruszył (por. np. postanowienie SN z 7 lipca 1999 r., I CKN 504/99, OSNC 2000 nr 1, poz. 17). Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., to niezgodne z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej tylko wyjątkowo w sytuacji, gdy niezachowanie wymagań konstrukcyjnych uzasadnienia wyroku może czynić zasadnym kasacyjny zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego zastosowanie do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok SN z 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352), gdy uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyrok SN z 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, LEX nr 109420) lub nie pozwala na jego kontrolę kasacyjną (por. wyrok SN z 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, LEX nr 78271). Z kolei co do zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., to z przepisu tego nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji; wystarczającym jest odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok SN z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, LEX nr 1545029).

Uwzględniając treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przywołane wyżej orzecznictwo, skarżący nie wykazał oczywistego kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania zarzuconych w podstawie skargi kasacyjnej oraz oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wprawdzie nie jest idealne, to jednak niezachowanie przez Sąd Apelacyjny niektórych wymagań uzasadnienia nie umożliwia dokonania oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny odniósł się do zebranego w postępowaniu materiału oraz uzasadnił jego ocenę. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że przyczyną

odmowy uwzględniania apelacji skarżącego było nie udowodnienie przez niego okoliczności spełnienia przesłanek do objęcia go, w spornym okresie, obowiązkiem ubezpieczenia emerytalnego i rentowego z tytułu umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, zawartej z zainteresowaną. Twierdzenie to zostało uzasadnione poprzez odniesienie się do analizy dowodów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.